

บทความพิเศษ

ขอคิดเห็นเกี่ยวกับครูแพทย์

ภูเก็ต วาจานนท์ พ.บ., Ph.D.
(แผนกกายวิภาคศาสตร์)

ท่านประธาน, ครูแพทย์, แพทย์, และ
นักศึกษาแพทย์.

ในเรื่องการศึกษาแพทยศาสตร์ท่านทั้งหลายคงจะมีความเห็นร่วมกันกับข้าพเจ้าว่าหลักสูตรแพทยศาสตร์, นักศึกษาแพทย์, และครูแพทย์เป็นองค์ประกอบสำคัญของกระบวนการผลิตแพทย์.

องค์ประกอบทั้งสามประการนี้ต่างมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันและมีความสำคัญที่เทียบกันไม่กันที่จะทำให้เกิดการอบรมศึกษาแพทยศาสตร์บรรลุผลด้วยดีหรือไม่.

สำหรับหลักสูตรแพทยศาสตร์นั้นไม่ว่าในที่ไหน, ย่อมประมวลผลความรู้ต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการเป็นแพทย์, ซึ่งได้แก่วิทยาศาสตร์มูลฐาน, วิทยาศาสตร์แพทย์มูลฐาน, และวิทยาศาสตร์ฝ่ายคลินิก. นอกจากนี้ยังอาจมีสาขาวิชาข้างเคียงที่คิดว่าอาจจะปรุงแต่งหรือเสริมความรู้แก่

แพทย์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นได้. วิชาเหล่านี้ได้แก่กลุ่มศิลปศาสตร์ทั่วไป, บรรยายอยู่ในชั้นเตรียมแพทย์, ซึ่งทำให้หลักสูตรในกระบวนการผลิตแพทย์ต่างกันออกไป.

ในการสำรวจหาความบกพร่องของโรงเรียนแพทย์หรือของการอบรมศึกษาแพทยศาสตร์, หลักสูตรมักถูกเพ่งเล็งและถูกกล่าวถึงก่อนอยู่เสมอ. หลักสูตรจะถูกโทษก่อน และได้รับการปรับปรุงแก้ไขก่อนสิ่งอื่น. ทั้งนี้เพราะหลักสูตรมีใช้บุคคล.

ท่านผู้ฟังคงเห็นด้วยกับข้าพเจ้าว่าหลักสูตรแพทยศาสตร์ของโรงเรียนแพทย์ของเราในขณะนี้อยู่ในระดับที่เหมาะสมกับภาระการณ์, โดยบรรจุเกณฑ์วิทยากรไว้เพียงพอหรือเกินพอแล้ว, สำหรับเป็นพนักความรู้ในการเรียนแพทย์ชั้นมูลฐาน. ความไม่สมบูรณ์ของเราหากมีอยู่ไม่น่าจะอยู่ที่ตัวหลักสูตร, แต่อาจจะอยู่ที่ตัววิชาการและคุณ

* บรรยายในที่ประชุมการอบรมศึกษาแพทยศาสตร์, ๒๔ พ.ย. ๒๕๐๔.

(หมายเหตุ: บทความนี้ตีพิมพ์ในสารศิริราช เมื่อเดือนมกราคม ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ปีที่ ๑๔ หน้า ๓๒-๓๔)

ภูเก็ต วาจานนท์

ภาพในการถ่ายทอดวิทยาทานตามหลักสูตรให้บรรลุผลเป็นได้, และสิ่งเหล่านี้ ครุแพทย์เป็นผู้บริหาร, จึงเป็นสิ่งที่เราน่าจะไตร่ตรองและคำนึงถึง.

ส่วนนักศึกษาแพทย์, แม้ เป็น องค์ประกอบสำคัญ ที่มีได้น้อยหน้ากว่า องค์ประกอบอย่างอื่นของโรงเรียนแพทย์ และเป็นบุคคลก็ตาม, แต่ก็อยู่ในฐานะผู้น้อย, จึงมักถูกกล่าวหาอยู่เนือง ๆ เมื่อมีความบกพร่องเกิดขึ้น ใน กระบวนการผลิต แพทย์, นักศึกษาแพทย์ นั้น เป็น วัตถุที่ยึด โรงเรียนแพทย์นำมาผลิตเป็นแพทย์. แน่นอนถ้าวัตถุนั้นมีคุณภาพไม่ดีพอ, สิ่งที่เกิดขึ้นคือออกมาจะมีคุณภาพด้อยหรือไม่ได้อยู่เอง. แต่ปัญหานี้ถ้าเราพิจารณาต่อไป, เราจะพบว่า โรงเรียน แพทย์ มีสิทธิ์ และสามารถ ใช้สิทธิในการคัดเลือกนักศึกษาได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสมและรัดกุม, เพื่อให้ได้วัตถุดิบที่ทรงคุณภาพ. หากยังเชื่องช้าถึงที่มีคุณภาพแล้วปะปนมาหรือมาเสื่อมคุณภาพลงในภายหลัง, โรงเรียนแพทย์ยังมีกฎเกณฑ์ในการกำจัดออก, หากปรารภณา.

ฉะนั้นความไม่สมฤทธิ์ผลเท่าที่ควรของการอบรมศึกษาแพทยศาสตร์หากมีอยู่, จะให้เป็นความบกพร่องของ นักศึกษา แพทย์

แต่ฝ่ายเดียวหรือ. ทุกท่านคงเห็นว่าไม่เป็นธรรม. ถ้าอย่างนั้นเราลองหันมาครุแพทย์บ้าง.

ครุแพทย์เป็น องค์ประกอบ สำคัญ ของโรงเรียนแพทย์ประการหนึ่ง, เพราะครุแพทย์เป็นผู้ประคับประคอง, ชักจูงผลักดัน ฝึกอบรมนักศึกษาแพทย์ออกสู่ตลาด คือสังคม ในฐานะแพทย์ โดยยึดถือหลักสูตร แพทยศาสตรบัณฑิตเป็นบรรทัดฐาน ในการ ผลิต แพทย์เหล่านั้น, เพื่อให้ได้ระดับมาตรฐานที่กำหนดไว้. จึงเห็นได้ว่าครุแพทย์เป็นหัวใจสำคัญในกระบวนการผลิตแพทย์. ความยิ่งหรือหย่อน ใน สมรรถภาพ ของ ครุแพทย์ น่าจะกระทบกระเทือนถึงผลผลิตของกระบวนการนี้. แต่กระนั้นเมื่อมีความบกพร่องหรือความไม่สมบูรณ์เท่าที่ควรของการ อบรมศึกษาแพทยศาสตร์ปรากฏขึ้น, ก็มีใครมีผู้ใดได้กล่าวถึงครุแพทย์. ทั้งนี้เพราะการตำหนิหรือการวิจารณ์นั้น เรียกได้ว่าเป็นสิ่งต้องห้าม. ฉะนั้นการสำรวจความบกพร่องจึงหันไปหาสิ่งที่พุดถึงได้ง่ายกว่า, คือ หลักสูตร แพทย ศาสตร์ และ นักศึกษา แพทย์, นอกจากบุคคลที่จะรับผิดชอบการ อบรมศึกษาแพทยศาสตร์ที่เป็นครุแพทย์เอง, ก็มักจะมองข้ามสิ่งที่อยู่ในตัว หรือใกล้ตัว ไป

สารบัญ

สืบ, ซึ่งเป็นธรรมชาติของชีวิต.

ฉะนั้นในเวลานี้หากข้าพเจ้าจะนำข้อคิดเห็นเกี่ยวกับครูแพทย์มาเสนอต่อชุมชนนั้น, ซึ่งข้าพเจ้าหวังใจว่าเป็นชุมชนที่มีน้ำใจกว้างขวางพอ, ข้าพเจ้าคงจะไม่ถกเถียงว่าอะไรผิดหรืออะไรดีแต่อย่างใด. ข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นครูหนึ่งในโรงเรียนแพทย์, ขอแสดงความคิดเห็นอย่างบริสุทธิ์ใจ เพื่อเป็นการสะกิดชวนครูของโรงเรียนแพทย์, ให้ช่วยกันพิจารณา, พิจารณาและวิเคราะห์สภาวะของครูแพทย์เอง, แล้วจะหาทางแก้ไขหรือกำจัดสิ่งบกพร่องและปรับปรุงส่งเสริมสิ่งที่ดีกว่ากัน, เพื่อสร้างเสริมมาตรฐานการศึกษาแพทยศาสตร์ให้คงอยู่ในระดับที่จะได้รับการยกย่องตลอดไป.

ตามความเห็นของข้าพเจ้า, ครูแพทย์ที่ทำงานเป็นต้องมีคุณลักษณะดังนี้คือ: ความเป็นครู และ ความเป็นนักวิทยาศาสตร์, อยู่ร่วมกันอย่างดี. นี่พูดถึงครูชั้นเตรียมแพทย์และวิทยาศาสตร์แพทย์มูลฐาน. ส่วนครูในระดับวิทยาศาสตร์ฝ่ายคลินิกนั้นแน่นอนต้องมีคุณสมบัติอยู่ด้วยไม่น้อยกว่า ๒ อย่างแรก.

สำหรับความเป็นครู, คำกล่าวที่ว่า “ครูเป็นแม่พิมพ์ของศิษย์” นั้นเป็นคำอธิบายความสำคัญของครูได้พอสมควร. ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องขยายความอีกต่อไป. ครูมีหน้าที่ให้วิชาความรู้แก่ศิษย์. ครูจึงต้องเป็นผู้ และต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถ

ในการสอน. นอกจากหน้าที่ให้วิชาความรู้แก่ศิษย์แล้ว ครูก็ยังต้องเป็นผู้สร้างความเป็นบัณฑิตให้แก่ศิษย์ด้วย, ด้วยการอบรมศีลธรรมบรรยา, ปลุกฝังความรู้สำนึกในหน้าที่, ส่งเสริมความคิดคำนึง, ความไตร่ตรองกระตุ้นให้รู้จักศึกษา, การใช้เหตุผล, ความคิดริเริ่มและอื่น ๆ, เพื่อความก้าวหน้าของวิชาความรู้และสติปัญญาให้แก่ศิษย์, ครูจึงต้องเพียรพร้อมด้วยคุณสมบัติเหล่านั้น. ขณะเดียวกันก็มีความเอื้ออารีและอาทรต่อศิษย์เป็นทุนอยู่ด้วย จึงจะปฏิบัติภาระได้ดียิ่ง.

ความเป็นนักวิทยาศาสตร์ คือความเป็นผู้ในวิชาการ, โดยยึดมั่นในรากฐานที่เป็นความจริง, เป็นผู้สนใจใคร่ครวญด้วยเหตุผลและด้วยปรัชญาญาณ, เป็นผู้ซื่อตรงต่อผลงาน และเป็นผู้ใฝ่ใจต่อการแสวงหาและเพิ่มพูนความรู้โดยแท้จริง,

ภูเก็ต วาจานนท์

เพื่อให้มีความรู้ในกว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น.

ความเป็นแพทย์, ได้แก่ความรู้ในการเป็นแพทย์ และการมีคุณธรรมของแพทย์. ความรู้ในการเป็นแพทย์ คือ มีความรู้ความสามารถในการตรวจ และ บำบัดรักษาความป่วยไข้. ส่วนคุณธรรมของแพทย์หรือจรรยาแพทย์นั้นเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ ประพฤติปฏิบัติในวงอาชีพแพทย์, ซึ่งไม่จำเป็นที่ข้าพเจ้าจะสาธยายในที่นี้. คุณลักษณะทั้งสองประการประกอบกัน, จึงจะเป็นเครื่องส่งให้แพทย์ได้รับการสรรเสริญอย่างแท้จริงว่ามีความเป็นแพทย์.

เมื่อหลอมรวมคุณสมบัติทั้งสาม, คือ ความเป็นครู, ความเป็นนักวิทยาศาสตร์, และความเป็นแพทย์, เข้าด้วยกันในลักษณะที่กลมกลืน, เราจะได้ครูแพทย์ที่ดี, ครูแพทย์ที่แท้, และเป็นครูแพทย์ในอุดมคติที่โรงเรียนแพทย์มุ่งหวัง. การหย่อนคุณสมบัติอย่างหนึ่ง อย่างไม่ไยดี จะทำให้ประสิทธิภาพของครูแพทย์นั้นไม่สมบูรณ์, เพราะครูแพทย์ทำหน้าที่อบรมสั่งสอน นักศึกษาแพทย์ทั้งด้านวิทยาการและศีลธรรม, ให้มีความรู้เป็นแพทย์และมีคุณธรรมเป็นแพทย์. กระบวนการผลิตแพทย์จะได้ผลผลิตที่ดีได้

จะต้องอาศัยครูแพทย์ที่ดี. โรงเรียนแพทย์จะได้ครูแพทย์ที่ดีมากด้วยการแสวงหาและเลือกเฟ้นอย่างพิถีพิถันพิจารณาถึงคุณสมบัติทั้งกล่าวในส่วนผสมที่กลมกล่อม. ในฐานะปัจจุบันโรงเรียนแพทย์ มีจำนวน ครูอยู่ในระดับที่ไม่ขาดแคลนนัก. ข้าพเจ้าจึงอยากฝากข้อคิดไว้ในที่นี้ว่าถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราจะต้องกลั่นกรองรับใหม่แต่ผู้ที่เหมาะสมเหมาะสมควรเป็นครูแพทย์เท่านั้น, ไม่ใช่เป็นเพียงครู, ไม่ใช่เป็นเพียงแพทย์, และไม่ใช่เป็นเพียงนักวิทยาศาสตร์อย่างใดอย่างเดียวหรือสองอย่าง. ท่านทั้งหลายคงทราบวาทามระบงงานของราชอาณาจักร, ผู้ที่ใดเข้ามาเป็นครูแล้ว เขาก็มีโอกาสทำอะไร ต่ออะไร หรือไม่ทำอะไร ต่อ อะไรในโรงเรียนแพทย์ได้เป็นเวลานานเป็นสิบ ๆ ปี. ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกล่าวได้ว่าอนาคตของโรงเรียนแพทย์ ในแง่สมรรถภาพครูแพทย์ฝากอยู่หรือขึ้นอยู่กับวิจารณ์ญาณ, การเห็นการณ์ไกล, ความมีน้ำใจกว้างขวางและการเห็นแก่ประโยชน์ของโรงเรียนเป็นที่ตั้ง, ของบรรดาผู้มีสิทธิและหน้าที่ในการเลือกรับครูแพทย์ในปัจจุบันนี้เอง.

วิธีการที่ครูแพทย์ใช้ในการอบรมนักศึกษาแพทยศาสตร์นั้นนักคงเป็น การอบรมสั่งสอน

สารศิริราช

กับการปฏิบัติเป็นตัวอย่าง, ไม่ว่าจะในแง่
วิทยาการหรือในแง่คุณธรรม.

การอบรมสั่งสอนนั้นจะเป็นโดยการ
บรรยายกิต, การประชุมอภิปรายกิต, หรือ
โดยวิธีอื่นใดก็ตาม ครูแพทย์บริหารไปโดย
ยัดเยียดหลักสูตรแพทยศาสตร์เป็นเกณฑ์.
เมื่อหลักสูตรอยู่ในชั้นมาตรฐานและนัก
ศึกษาแพทย์เป็นบุคคลที่ถูกเลือกสรรมา
แล้ว, ความไม่สมบูรณ์ของผลผลิตจะมีขึ้น
อยู่กับการย่นย่อ การถ่ายทอดวิชาของครู
แพทย์บางหรือ? ที่จริงในการอบรม
สั่งสอนยังต้องการองค์ประกอบอื่นเพื่อให้
สมบูรณ์ยิ่งขึ้น, เช่นสถานที่และอุปกรณ์,
อันได้แก่เครื่องมือเครื่องใช้, ตำรา, คนไข้
และสิ่งอื่นอีก, ซึ่งข้าพเจ้าขอละไว้, เพื่อ
จะได้เน้นหนักไปในแง่ของครูแพทย์อย่าง
เดียวในการเสนอข้อคิดเห็นในวโรกาส. ความ
บกพร่องหรือไม่สมบูรณ์ของผลผลิตนั้นน่าจะ
ได้รับการวิเคราะห์ว่า ครูแพทย์มีความรู้
ความชำนาญพอหรือ? ครูแพทย์มีความ
สามารถในการสอนดีพอหรือ? ครูแพทย์
เตรียมพร้อมและใส่ใจสำหรับการสอนนั้น
หรือ? หรือว่าสกอเขาเผากิน? หรือละเลย?
ครูแพทย์ได้ใช้วิธีที่เหมาะสมหรือเปล่า? ครู

แพทย์ให้ความรู้ที่เหมาะสมกับความต้องการ
หรือเปล่า? เพราะหลักสูตรแพทย์ต้องการ
ผู้มีความรู้สำหรับการเป็นแพทย์, มิใช่
ความรู้อย่างผิวเผินเฉพาะสาขา. ครู
แพทย์เป็นครุฑทองใจสร้างความเป็นบัณฑิต
ให้ศิษย์ด้วยหรือเปล่า? เราเคยได้ยินบ่น
กันว่านักศึกษาแพทย์ไม่เป็นผู้ใหญ่, ไม่รู้
สำนึกในหน้าที่, ไม่รู้จักศึกษาด้วยตนเอง,
และเรียนเพียงเพื่อสอบไล่ได้, อะไรต่างๆ
เหล่านี้, เราเคยคิดหรือเปล่าว่าเรายังมี
ระบบการตรวจสอบข้อในโรงเรียน, เรายัง
มีการสอนประเภทย่นย่อความรู้สำเร็จรูป,
เรายังถือคะแนนชกเขียนเป็นสำคัญ, เรายัง
ละเลยต่อข้อต่อการพิจารณาผล การสอบไล่,
และเรายังไม่เข้มแข็งพอต่อการบริหารตาม
กฎเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย. สิ่งเหล่านี้
กลั่นแกล้งคุณภาพของนักศึกษาแพทย์ซึ่งควร
จะพัฒนาขึ้นตามลำดับของการศึกษาชั้น
สูง. จะเป็นการดีขึ้นหรือไม่, หากเราเปลี่ยน
เป็นใช้วิธีทอสร้างเสริม หรือผลักดันคุณ
ลักษณะให้เกิดขึ้น. ข้าพเจ้าขอเรียนฝากไว้.

การปฏิบัติเป็นตัวอย่าง, ข้าพเจ้ามีความ
เห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่งอกยิ่งหนงที่ครูแพทย์
จำเป็นต้องใช้ในการอบรมศึกษาแพทย์-

ภูเก็ท วาจานนท

คาสทว์, โทษเฉพาะอย่างบ่งในเรองของ
คณธรรม. เพราะการปฏิบัติตนแบบแผน
ทคณนเป็นสัประทับใจ, ก่อให้เกิดความ
เลื่อมใสศรัทธา, และเห็นตัวอย่างแน่ชัดว่า
สัทวาทงามอย่างนออย่างนนอาปฏิบัติได้
ด้วย. ในส่วนวิทยาการก็เช่นเดียวกัน. การ
บำบัศรัทธาที่ถกคอง, การสัพณภักดีด้วย
ในฐานะแพทยทค, การบำเพ็ญตนยกมณ
ในหลัทวิชาและความสนใจในวิชาการเหล่าน
นหากครแพทย ปฏิบัติอยู่ กัยอมเป็นตัวอย่าง
ให้คนศึกษาแพทย ศรัทธาและยกถอ ปฏิบัติ
ตาม.

ขณะนมีชาวหนาห ขนว่าแพทย มีความ
บกพร่องในเรองจรรยาแพทย, ไม่สงวน
ความลับของผั่วย, กล่าวทัธมแพทย
อน, ยกตนเหนือแพทยอน, ซาคคารวะใน
อาวโสหรือประกอขโรคคิลประอย่างฝิคคณ-
ธรรม, ไม่ล่านกในหน้าทคตผั่วย, ละ
เลยหลัทวิชา, เหล่านเป็นความบกพร่องใน
เนอแทของเขา, หรือว่าเรามีคัอบรมเขา
เพียงพอ? เรามีตัวอย่างที่ไม่คให้เขายก
ถอหรือเปล่า? เราเป็นตัวอย่างทคของเขา
หรือเปล่า? เรามีครแพทยประเภท “เจ้าจง
ทำอย่างทซาขอก, แต่อย่าทำอย่างทซาทำ”
หรือไม่?

ทงท ซาพเจ้ากล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่า
ครแพทย ตามอคมคคินนแบกภาวะไว้มิใช่
น้อย. ไม่ง่ายเลยที่จะทำหนาทนให้สัมฤทท
ผลสมบรณ. ผัเป็นครแพทยทแททงคอง
อทคัศท, เลยสละ, เมตทา, กรณา, ขยัน
หมั่นเพียร, มีความอดกลน, อยู่ในฐานะ
ผัให้และเป็นผัทมิไรกัอย่างแท้จริง, จังจะ
รักษาสภาวะเป็นครแพทยกัอยู่ได้. ความ
สำคัญของครแพทยเช่นน มีใช้จะไม่ผัมอง
เห็น. จังจะเห็นได้ว่าการพิจารณาช่วยเหลือ
ฐานะ ของ ครแพทย นนคัมีผัพยายามอยู่
เสมอแม้ในขณะน. โรงเรียนแพทยยกม
คองถอเป็นภาระที่จะอุมซครแพทยเพอความ
วัฒนาถาวรของโรงเรียนแพทยเอง. ซาพเจ้า
นนไม่อยู่ในฐานะที่จะกล่าวมากไปกว่านได้.

ซาพเจ้าเข้าใจว่าครแพทยคองรับภาระ
ทาง ครอบครวัเช่น กัยกัขคคค ประเภท
อน. ฉะนนเมอพิจารณาตามภาวะรายได้
ของครแพทยเช่นปัจจุบันแล้ว, การคันรณ
เพอครอบครวัจึงเป็นธรรมชาต, ไม่น่าคัคณ
อย่างใด, หากการชวนชวนนนสัจจิดและ
ไม่ละเลย พณระท จะคอง ปฏิบัติ หนาทให้กั
โรงเรียนแพทย. มิคะนนั้นแล้วจะกลายเป็น
การเอาเปรียบ โรงเรียน และ เป็น การ ถ่วง
ความเจริญของโรงเรียนแพทยไป.

กล่าวได้อย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่าครูของโรงเรียนแพทย์เป็นผู้ที่มีระดับสติปัญญาสูง และครูแพทย์จำนวนมากได้เคยพบ, เคยผ่านและรู้จักสังกตงาม, สังทนว่าเป็นเลิศจากแหล่งอื่นมาแล้ว, ฉะนั้นในเรื่องคุณภาพและมาตรฐานของผลิตผลของโรงเรียนแพทย์ของเรา, ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าครูแพทย์ของเรายังคงภูมิใจอยู่ในขณะนี้. ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าครูแพทย์ของเรามีความพอใจเพียงเท่านั้น. เรายังมีทิศทางที่จะขยับมาตรฐานการศึกษาแพทย์ศาสตร์ของเราขึ้นไปอีกอย่างแน่นอน, เพราะเรายังไม่เทียบมรรถภาพถือว่าเป็นเยี่ยมมันเลย. ฉะนั้นในฐานะที่ครูแพทย์ทุกท่าน มีพันธะอยู่กับโรงเรียนแพทย์ ในอันที่จะผลิตแพทย์ ที่มีคุณภาพ, ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเป็นภาระโดยตรงของพวกเราที่จะปรับปรุง สมรรถภาพ การผลิต, เพื่อให้ได้ผลิตผลที่ดีขึ้นจากวัตถุประสงค์ที่มีคุณภาพเท่าที่หาได้ในขณะนี้. ข้าพเจ้ามองเห็นว่าการปรับปรุงนั้นมีอาจจะทำได้สำเร็จได้ด้วยบุคคลเพียงคนเดียวหรือกลุ่มเดียว. เราจะต้องร่วมมือกันทั้งหมดอย่างพร้อมเพรียงกันจึงจะสำเร็จลงไปด้วยดี. ในแนวความคิดของข้าพเจ้า,

ภูเก็ท วาจานนท์

ข้าพเจ้าเห็นว่าการปรับปรุงแก้ไขที่จะให้ผล
เลิศนั้นไม่มีวิธีใดเกินกว่าการปรับปรุงตัว
เองของแต่ละบุคคล, ซึ่งเป็นหน่วยรากฐาน
ให้มีสมรรถภาพและคุณภาพดีขึ้น. ทุกคน
ไม่มีใครที่จะเป็นคนชั้นสมบูรณ์แบบ. แต่
เรามีหนทางที่จะปรับปรุงเข้าหาระดับนั้น
ได้, ถ้ามีความปรารถนา, มีความตั้งใจ,
มีความรับผิดชอบ, ซื่อสัตย์และสำนึก
ในภาระของตนอยู่เสมอ.

ในโอกาสที่ข้าพเจ้าได้ขอเรียนวิงวอน
บรรดาครูแพทย์ทั้งหลายได้โปรดกรุณาโดย
ปราศจากอคติและปราศจากทิฐิใดๆ ในอัน
ที่จะช่วยกันพิจารณาและร่วมกันดำเนินการ
ทุกๆวิถีทางที่จะปรับปรุงแก้ไขสิ่งต่างๆเพื่อ
ความรุ่งเรืองของโรงเรียนแพทย์ของเรา.

ข้าพเจ้าขอขบถกด้วยเรียนฝากแนวความคิด
ประการไว้แก่ครูแพทย์ทั้งหลายดังนี้:

ประการที่ ๑ เรามีความรู้ความสามารถ
ดีพออยู่เสมอหรือไม่?

ประการที่ ๒ เราอบรมสั่งสอนเขาดีแล้ว
หรือไม่?

ประการที่ ๓ เราเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เขา
หรือไม่?

ประการที่ ๔ เราพร้อมที่จะเป็นที่พักพิงของ
เขาได้หรือไม่?

ประการที่ ๕ เราทำงานเพื่อหวังเห็นผล
ตอบแทนต่อตัวเองอย่างเต็มที่หรือไม่?

ประการที่ ๖ เราได้อยู่ในโรงเรียน
แพทย์ เพื่อเป็นครูแพทย์ที่แท้หรือเพื่อฝึก
หรือเพื่อตักตวงผลประโยชน์?

และประการสุดท้าย, หากไม่มีเราอยู่;
โรงเรียนแพทย์จะเจริญกว่าหรือไม่? แต่
ละท่านมีคำตอบของท่านเอง. คำตอบนั้น
เป็นภาระที่ท่านควรที่จะส่งเสริม หรือแก้ไข.